NN 95/2021 (31.8.2021.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-106/21-6 od 22. srpnja 2021.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1733

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te sudske savjetnice Alme Beganović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Z., kojeg zastupaju odvjetnici, svaki pojedinačno, iz Odvjetničkog ureda B., D. & P., Z., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe G. B., B., koju zastupa opunomoćenik D. Š., odvjetnik iz Z., radi obnove postupka utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 22. srpnja 2021.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/21-11/41, urbroj: 376-08-21-2 od 11. veljače 2021.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

III. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi nadoknadi trošak upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 60 dana od primitka ove presude.

IV. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika odbija se prijedlog tužitelja za obnovu postupka i poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/263, urbroj: 376-10-18-20 od 14. studenog 2018. (točka 1. izreke), te se odbija tužiteljev zahtjev za naknadu troška (točka 2. izreke). Navedenim rješenjem tuženika od 14. studenog 2018., donesenim povodom zahtjeva zainteresirane osobe, utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama na kojima ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta od 20. prosinca 2016., a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI, te da zainteresirana osoba ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz tog rješenja.

2. Tužitelj je protiv osporenog rješenja podnio tužbu zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava. U tužbenim razlozima, u bitnom, upire na pravomoćnu presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: 88 Pž-3717/2018-7 od 26. listopada 2020., kojom je utvrđeno da je otkaz Ugovora o osnivanju prava služnosti na javnim površinama T 45-125/2010 od 21. prosinca 2010. (dalje u tekstu: Ugovor o služnosti), kojeg je G. B. izjavio 27. veljače 2017., neosnovan i bez pravnog učinka. Unatoč pravomoćnoj presudi nadležnog suda kojom je o pitanju otkaza ugovora o služnosti odlučeno drukčije nego što je to pitanje (kao prethodno pitanje) riješilo upravno tijelo, tuženik je nakon provedenog postupka osporenim rješenjem odbio prijedlog za obnovom predmetnog postupka. Tužitelj je mišljenja je da su se donošenjem pravomoćne presude o glavnom pitanju ispunili svi uvjeti iz članka 123. stavka 2. točke 3. u vezi članka 55. Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine«, broj 47/09.- dalje u tekstu: ZUP), prema kojem je službena osoba vezana pravomoćnom odlukom nadležnog tijela kojom je riješeno prethodno pitanje, radi čega je u konkretnom slučaju tuženik bio dužan dopustiti obnovu postupka te, vezano s utvrđenjima iz pravomoćne presude, riješiti upravnu stvar. Ukazuje na dosadašnju praksu ovoga Suda, u kojoj je zauzet stav da se odredba članka 8. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (»Narodne novine«, broj 152/11., 151/14. i 95/17.-dalje u tekstu: Pravilnik) tumači i primjenjuje na način da nema procesnih i materijalnih pretpostavki da tuženik utvrđuje naknadu za pravo puta ako postoji koje drugo pravo po kojem infrastrukturni operator već plaća naknadu za korištenje cestovnog zemljišta. Smatra očitim da je tuženik u svojem rješenju iz 2018., pogrešno prethodno utvrdio kako između stranaka ne postoji uređen odnos koji bi predstavljao neko drugo pravo na temelju kojeg tužitelj zainteresiranoj osobi već plaća naknadu za korištenje nekretnina, dok sada, u osporenom rješenju, toj istoj činjenici oduzima bilo kakav